Στην Κατερίνα μας (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 21 Ιουλίου, 2008

Επικήδειος λόγος στην εξόδιο ακολουθία της Κατερίνας Χατζή, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Δημητρίου Ναυπάκτου, 12-6-2008 (απομαγνητοφωνημένος).

«Μακαρία η οδός, η πορεύει σήμερον, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως»

Όσοι εκ των κληρικών συμμετέχουν στις κηδείες, ξέρουν πάρα πολύ καλά ότι είναι δύσκολο να ομιλήση κανείς κατά την διάρκεια της εξοδίου ακολουθίας. Είναι πάρα πολύ δύσκολο να απευθύνη μερικά λόγια και για τον κεκοιμημένο νεκρό η νεκρά, τους συγγενείς και για τους παρισταμένους ανθρώπους που έρχονται να συλλυπηθούν τους πονεμένους συγγενείς.

Είναι πολύ δύσκολο γιατί μερικές φορές δεν μπορεί κανείς να επαινέση, παρά μόνο να αναφέρη λόγια παρηγορητικά. Άλλες φορές είναι πάρα πολύ δύσκολο να ομιλήση, γιατί έχει πάρα πολλά να πη για τον κεκοιμημένο και δεν μπορεί να τα εκφράση, είτε διότι υπάρχει ο περιορισμός του χρόνου, είτε ακόμη διότι υπάρχει συναισθηματική φόρτιση, ιδιαιτέρως όταν ο Κληρικός, ο Επίσκοπος και ο Πρεσβύτερος συνδέεται με τον κεκοιμημένο νεκρό. Είναι πάρα πολύ δύσκολο τότε να μιλήση. Αν και ξέρη όλα τα εσωτερικά προτερήματα, όλες τις καλές διαθέσεις του εσωτερικού κόσμου του κεκοιμημένου, όμως ταυτόχρονα έχει και ένα σύνδεσμο μαζί του και δεν μπορεί εύκολα να εκφρασθή.

Αυτό το τελευταίο συμβαίνει με την προκειμένη νεκρά, την αγαπητή μας Κατερίνα, της οποίας πρώτη φορά άπλωσε το σώμα, και αυτό έγινε στο φέρετρο, επειδή ήταν πάντα σχεδόν «κουλουριασμένη» και επομένως θα λέγαμε ισχύει κατά πάντα αυτό που λέμε: «Μακαρία η οδός η πορεύει σήμερον ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως». Αναπαύεται σήμερα από τόσους πόνους.

Είναι δύσκολο εγώ τουλάχιστον αυτή την ώρα να ομιλήσω για την Κατερίνα. Και κάνω μια προσπάθεια γι' αυτό, γιατί μπροστά μου έχω έναν άγγελο. Κάναμε μια εξόδιο ακολουθία ενός αγγέλου. Περίεργο πράγμα! Κάνει κανείς εξόδιο ακολουθία για έναν άγγελο; Έναν άγγελο σε σώμα, και μάλιστα σε ένα σώμα συντετριμμένο

και τεταπεινωμένο, σ’ ένα σώμα πονεμένο. Αλλά, όμως ως άγγελος ήταν η αδελφή μας Κατερίνα. Είχε πολύ μεγάλη καλωσύνη, ευγένεια, αγάπη. Είχε πάρα πολλά προτερήματα. Αγαπούσε τους πάντας και τα πάντα. Και είχε βέβαια κι ένα τρόπο να εκφράζη αυτήν την αγάπη. Καταλάβαινε τα πάντα. Ήταν από εκείνους που τακτικά ερχόταν στις ομιλίες μου και άκουγε τις ομιλίες και από ο,τι πληροφορούμαι και από τη μητέρα της όλη τη νύχτα μιλούσε και συνέχιζε την ομιλία κι έλεγε: «Εκείνο μας είπε ο Δεσπότης, το άλλο μας είπε ο Δεσπότης». Κι έπαιρνε κουράγιο και παρηγοριά και ταυτόχρονα χαιρόταν αυτόν τον λόγο και τον διέδιδε στους άλλους.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ μια μεγάλη δυσκολία, την οποία αισθάνθηκα στη ζωή μου από την Κατερίνα. Όταν ερχόταν μεγάλες μέρες -Χριστούγεννα, Πάσχα- με το καροτσάκι της στην Μητρόπολη να μου δώση ένα υψηλό χρηματικό ποσό, για να το προσφέρω στους φτωχούς, σ’ αυτούς που έχουν ανάγκη. –«Μα δεν μπορώ να τα πάρω», της έλεγα. –«Θα τα πάρετε», απαντούσε. «Θα τα δώσετε. Ξέρετε εσείς που. Θα τα δώσετε σ’ αυτούς που έχουν ανάγκη». –«Μα δεν γίνεται. Δε γίνεται αυτό, να πάρω από σένα χρήματα». –«Μα έχω. Θέλω να τα δώσετε να χαρούν μερικοί άνθρωποι, μερικά παιδιά που έχουν πρόβλημα, που έχουν ανάγκη». Ήταν μια δυσκολία που την αισθανόμουν πάρα πολύ, όταν το έκανε αυτό η αγαπητή μας Κατερίνα.

Ήταν ένας άγγελος, αλλά και ένας κοινωνικοποιημένος άνθρωπος. Αγαπούσε τους πάντας και τα πάντα, όπως είπα, και ενδιαφερόταν με μια πολύ μεγάλη πηγαία αγάπη και καλωσύνη για όλους. Ιδιαιτέρως αγαπούσε εμένα, ως πατέρα της.

Σκεπτόμενος ακόμη την Κατερίνα λέγω ότι μέσα στην Εκκλησία μας έχουμε μια κατηγορία αγίων που λέγονται μάρτυρες, οι οποίοι αξιώθηκαν να μαρτυρήσουν για την αγάπη του Χριστού. Δηλαδή, υπέστησαν φοβερά μαρτύρια. Τους έβαζαν μέσα σε καζάνια, τους πριόνιζαν, τους ταλαιπωρούσαν, τους έκτιζαν ζωντανούς κλπ. Αλλά σκέπτομαι ότι και η Κατερίνα ήταν μάρτυς ενώπιον του Θεού. Και μάλιστα θα έλεγα μία μάρτυς σε όλη την ζωή της. Το μαρτύριο των μαρτύρων διαρκούσε, μάλλον συνέβαινε μέσα σε μερικές ώρες, σε μερικές μέρες. Δηλαδή κανείς το υπέφερε, το υπέμενε. Ε, πόσο θα ήταν, μια μέρα, δυό μέρες, τρεις μέρες, τέσσερεις μέρες, ένα μήνα; Κάποτε θα τελείωνε. Η Κατερίνα ήταν μία μάρτυς, η οποία σ’ όλη της την ζωή μαρτύρησε πάνω στο καροτσάκι, σχεδόν μετά την γέννησή της, μέχρι αυτά τα 53 χρόνια. Δεν ήταν απλώς μια μέρα, δυό μέρες, τρεις μέρες. Και θυμάμαι αυτό που λέει ο Ιώβ, όταν ήταν μέσα στην μεγάλη την αρρώστια της λέπρας κι έλεγε: «Πότε θα γίνη νύχτα;». Και όταν ερχόταν η νύχτα για να ξεκουραστή έλεγε: «Πότε θα ξημερώση;». Αυτό ακριβώς συνέβαινε και με την Κατερίνα. Για φαντασθήτε, για πόσα χρόνια υπέμεινε καρτερικά. Μάρτυς Ιησού Χριστού.

Έλεγε ο αείμνηστος, ο π. Παΐσιος, ότι εάν ενός Χριστιανού του έβγαζαν το μάτι του, και βεβαίως τον θεωρούν μάρτυρα της Εκκλησίας, όταν κανείς έχη μια αρρώστια, μια ασθένεια και γι’ αυτήν ευγνωμονεί και δοξάζει τον Θεό, ως μάρτυς θα υπολογισθή

και θα κριθή και έτσι θα γίνη δεκτός από τον Θεό.

Ακόμη έχουμε μια άλλη κατηγορία αγίων μέσα στην Εκκλησία μας, που είναι οι ασκητές, οι οποίοι πηγαίνουν σε σπήλαια, σε βράχους για να ασκηθούν στον καλόν αγώνα της πίστεως, στερούνται των πάντων και ασκούνται, μέσα σε ένα δωμάτιο κλεισμένοι. Είναι οι λεγόμενοι «έγκλειστοι».

Μα η Κατερίνα ασκήτρια ήταν κι αυτή. Στην κατηγορία των ασκητών συγκαταλέγεται. Ήταν «έγκλειστη» επάνω σ’ ένα καροτσάκι, μέσα στο σπίτι διαρκώς προσευχόταν, έκανε το κομποσχοίνι της, έλεγε την ευχή, έκανε τις προσευχές, ο,τι μπορούσε να κάνη και όλη την νύχτα που ήταν άγρυπνη προσευχόταν. Με την προσευχή και την αγάπη περνούσε τις δύσκολες αυτές και τραγικές ώρες. Και επομένως νομίζω ήταν μια γυναίκα με υπομονή πολλή και καρτερία μεγάλη. Μόνο κάποια φορά στο τέλος μου είπε: «Κουράστηκα, Σεβασμιώτατε, τόσα χρόνια». Λέω: «Κάνε υπομονή, Κατερίνα». Αλλά πάλι δεν βαρυγγομούσε, δεν στρεφόταν εναντίον του Θεού. Με υπομονή τα δεχόταν αυτά. Γι’ αυτό και λέγω ότι ο Θεός θα την δεχθή, είμαι βέβαιος, και πολλοί από μας που την γνωρίζαμε, πιστεύουμε ότι θα την δεχθή ως μάρτυρα και ως ασκήτρια. Δεν έχει σημασία που δε φόρεσε το ράσο. Το ράσο πολλοί το φορούν, αλλά δεν το εκτιμούν και δεν το τιμούν. Εκείνη ήταν πραγματικά ασκήτρια στην καρδιά, στην διάθεση, ησκείτο τον καλόν αγώνα της πίστεως.

Και θέλω απ' αυτή την θέση να επαινέσω και να συγχαρώ την ηρωΐδα μάνα της, την κ. Διονυσία, η οποία στάθηκε τόσο πολύ κοντά της. Κάθε μέρα την εξυπηρετούσε και κάθε βράδυ κοιμόταν αγκαλιά μαζί της, λόγω της σπαστικότητάς της. Και ο Θεός επέτρεψε να φύγη πρώτη η Κατερίνα. Υπάρχουν δύο πόνοι. Ο πόνος του παιδιού που είναι ανάπηρο και θα στερηθή την μάνα και υπάρχει ο πόνος της μάνας που θα στερηθή το παιδί της που αγαπούσε. Νομίζω ότι ο μεγαλύτερος πόνος θα ήταν ο πόνος της Κατερίνας, αν θα ζούσε μετά την μητέρα της. Όχι ότι δεν θα είχε ανθρώπους να την βοηθήσουν. Όλοι θα την βοηθούσαμε, αλλά δεν θα μπορούσε να βρη ποτέ την συμπαράσταση της μάνας της. Και έτσι είπα και χθες στην αγαπητή μας Διονυσία. «Εσένα τώρα σου έλαχε ο κλήρος να σηκώσης λίγο τον πόνο που θα αισθανόταν η Κατερίνα, εάν έφευγες εσύ πριν απ' αυτήν». Αυτό είναι μια παρηγοριά στον μεγάλο πόνο. Να συγχαρώ, λοιπόν, την ηρωΐδα μάνα της.

Να συγχαρώ τον αδελφό της τον Λεωνίδα, ο οποίος έδειχνε πολύ μεγάλη αγάπη κι εκείνη τον αγαπούσε πάρα πολύ. Και ακόμη να συγχαρώ και μια ομάδα ανθρώπων, που είχαν διαρκώς την Κατερίνα στο κέντρο της ζωής τους. Πόσες φορές δεν ήρθαν και μου έλεγαν: «Σεβασμιώτατε, αρρώστησε η Κατερίνα», και το έλεγαν σαν να ήταν το παιδί τους. Και είχαν πολύ μεγάλη αγάπη. Και νομίζω δεν το έκαναν, διότι το αισθάνθηκαν ως καθήκον, αλλά τους είλκυε η αγάπη που έπαιρναν από την Κατερίνα, και η καλωσύνη που εκείνη τους έδειχνε.

Και τώρα πέντε λεπτά πριν έρθω εδώ στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου, έλαβα με φαξ γράμμα από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ισπανίας και Πορτογαλίας, κ. Πολύκαρπο, Ναυπάκτιο την καταγωγή, που γράφει πολύ ωραία λόγια και ευχές και για την Κατερίνα και για την μητέρα της και για τον αδελφό της, και βεβαίως θα το παραδώσουμε στην κ. Διονυσία, για να το έχη αυτό εις ανάμνησιν μιας αγάπης ενός ανθρώπου, ο οποίος γνώριζε την Κατερίνα και λέει μάλιστα κάτι, που όλοι το πιστεύουμε ότι δεν θα την βλέπουμε πια με το καροτσάκι να κυκλοφορή μέσα στη Ναύπακτο. Κι εγώ τουλάχιστον δηλώνω ότι δεν θα την βλέπω να κάθεται μπροστά στις ομιλίες και να λέη στο τέλος: «Σεβασμιώτατε, πολύ ωραία τα είπατε». Δεν θα την βλέπω εδώ στην άκρη του Ιερού Ναού να κάθεται κατά την διάρκεια των ακολουθιών και να με κοιτάη στα μάτια και να ζητάη την ευχή και την ευλογία.

Αγαπητή μας Κατερίνα,

Έζησες ως μάρτυς και ως ασκήτρια και νομίζω έτσι θα γίνης αποδεκτή από τον Θεό. Πέρασες πολλές δύσκολες στιγμές στην ζωή σου καθηλωμένη στο καροτσάκι σου σαν σε σταυρό. Και πέθανες ήρεμα και ειρηνικά, χωρίς να καταλάβη τίποτε η μάνα σου, που ήταν κοντά σου, χωρίς να πης κάτι. Έφυγες σαν πουλάκι. Και τώρα όμως η ψυχή σου απηλλαγμένη από το άκαμπτο σώμα πετάει. Και πρώτα πετούσε από αγάπη, αλλά τώρα πολύ πετάει με ιλλιγγιώδη ταχύτητα, χωρίς την δυσκολία του σώματος, και ως άγγελος στον ουρανό δοξάζεις τον άγιο Τριαδικό Θεό. Αλλά σε μας θ’ αφήσης μια καλή ανάμνηση. Θα σε θυμόμαστε με πολύ μεγάλη αγάπη και θα μας λείψης πολύ.

Και νομίζω ότι τώρα η ψυχή σου πετάει πάρα πολύ, με ιλλιγγιώδη ταχύτητα, απηλλάγη από το σώμα, αλλά στην Δευτέρα Παρουσία θα αναστηθή και αυτό το σώμα που έχεις. Δεν θα είναι ανάπηρο, που δεν θα μπορή να κινηθή. Και μου έλεγες: «Σεβασμιώτατε, δε θέλω τίποτα, ο Θεός να κάνη το θαύμα Του να σηκώνω λίγο το χεράκι μου για να μπορώ να ξύνω λίγο το πρόσωπό μου, όταν έχω μια μικρή φαγούρα». Τώρα πια, αγαπητή μας Κατερίνα, στην Δευτέρα Παρουσία το σώμα σου θα είναι απηλλαγμένο από την φθορά και όχι μόνο θα είναι πνευματικό σώμα, αλλά και θα λάμπη από την Χάρη του Θεού. Δεν θα έχης ανάγκη ούτε την βοήθεια των άλλων, ούτε το καροτσάκι, ούτε τους γιατρούς, ούτε την φυσιοθεραπεία, ούτε τα φάρμακα. Οπότε ισχύει αυτό που είπαμε προηγουμένως «Μακαρία η οδός, η πορεύει σήμερον, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως». Αναπαύεσαι και ξεκουράζεσαι από τις τόσες ταλαιπωρίες που πέρασες στην ζωή σου.

Μου είπε χθες κάποιος στο τηλέφωνο, όταν έμαθε για την κοίμηση της αδελφής μας Κατερίνας: «Σεβασμιώτατε, θα σας λείψη πολύ. Θα χάσετε μια μαθήτριά σας, αλλ' όμως είναι βέβαιο, επειδή σας αγαπούσε πάρα πολύ, θα έχετε μια πρέσβυ στον ουρανό και θα προσεύχεται για σας. Τώρα πια επειδή ξέρει τα προβλήματά σας –και σας συμπαραστεκόταν με τον τρόπο της– εκείνη θα προσεύχεται για σας».

Εγώ δεν μπορώ να ευχηθώ να αναπαύση ο Θεός την ψυχή της, γιατί είναι ήδη αναπαυμένη, αλλά εύχομαι να προσεύχεται για μας, εύχομαι ο Θεός να δώση κουράγιο στη μητέρα της, στον αδελφό της και σε όλους εμάς που την αγαπούσαμε με όλη μας την καρδιά, γιατί ήταν άξια της αγάπης μας.

«Αιωνία σου η μνήμη αξιομακάριστε και αείμνηστη αδελφή ημών», αγαπητή μας και αγαπημένη μας Κατερίνα.–

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Ιούνιος 2008)

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του Σεβασμιωτάτου πατώντας εδώ